

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1856-02-26)

Citation: Molbech, Christian: "BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1856-02-26)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 178. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000072.pdf> (tilgået 09. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kiøbenhavn, 26. Febr. 1856.

Kiære Christian,

Ligesom Du i dit sidste Brev begynder med at berøre det Indtryk, som mit trykte Brevs biographiske Deel gjorde paa dig — saaledes kan jeg heller ikke »undlade« at sige noget om den Virkning, som dine Yttringer over og din Udvikling af dette Indtryk gjorde paa mig. Jeg vil næsten bruge dine egne Ord: at »jeg blev poetisk berørt derved«. Ligesom Du synes, ved den hos mig pludseligt, saa at sige uvilkaarligt — da det faldt mig ind at skrive et saadant tilegnende proemium til Skitzten om Cervantes — opkomne Erindring fra min Ungdom, at have faaet en særegen, eller sønlig (som Du siger) Interesse for din Faders Ungdom: saaledes kaldte dine Yttringer mit eget Liv i Erindringen med en usædvanlig Styrke og Livlighed tilbage hos mig. Flere Dage vendte dette Indtryk tilbage hos mig, naar jeg om Morgenen spadserede — og Du havde kunnet faae et langt Brev fra mig i den Anledning, dersom jeg var i Stand til at skrive til dig, eller Andre, hvad og naar jeg vilde.

Jeg tænker i dette Øieblik paa, hvilke — jeg kan sige uhyre Masser af Brevstof og andre Meddelelser jeg kunde bringe paa Papiret, dersom jeg nu i min nærværende Alder og Situation pludselig opgav alt andet Arbeide og beskæftigede mig, deels reflecterende over Tankeforraadet i min Siæl — deels historisk med Erindringer fra mit Liv, Skildringer af dets s. 179 Scener og af de utallige Personligheder, jeg har kiendt og levet med, og hvoraf Mange endnu staae saa klart for mig, at jeg let kunde kalde Billedet af dem tydeligt frem paa Papiret. — Jeg tænker mig netop en saadan Syssel i Forening med philosophiske og høiere naturvidenskabelige, cosmologiske og geologiske Studier som Idealet for mit Liv i den korte Tid, det endnu kan være. Men dette vil vel aldrig blive meer end et Formaal i Ønskernes og Ideernes Rige.

Der ligger netop for mig en fransk Tidspiece fra 1854, som begynder med de Ord: *Jamais les peuples n'atteignent ce qu'ils s'efforcent d'obtenir; toujours se voient-ils, après tous leurs efforts, réduits à la nécessité — au fond salubre, de modifier leurs prétentions, etc.* — Naar dette gielder om Nationer, hvad vil da et stakkels Individ sige imod Forskriften »de se soumettre«? — Naar jeg nu tænker paa det, som Du kalder dit »stærke Ønske« — »at kiende noget til mit Ungdoms- og Barndomsliv«: da vil Du vel selv erkiende, at Billeder af dette maatte være som de første spirende Blomsterskud, der efterhaanden udviklede den hele Væxt, nemlig de biographiske Erindringer fra mit hele følgende Liv. Barndommens og Ungdommens Alder hos mig vilde faae for meget mørkt og sørgeligt, dersom jeg vilde eller kunde skrive »Confessions« som J.J. Rousseau — der, besynderligt nok, ved denne Bog og ved »Heloise« (som Du neppe nogentid har læst) blev en af min Ungdoms Helte og Idealer — ja endnu saa at sige er det — for saa vidt som og i Kraft af, at man vanskeligere løsriver sig fra Idealer, som man skabte sig fra det 16de til 20de Aar. (Saaledes gaaer det mig ogsaa med Alexander den Store, og Carl XII. — Ja, jeg kan ikke engang rigtig opgive hverken min Ungdomsbegeistring for Prætendenten Carl Edvard Stuart eller fra en anden Side min Kiærlighed til de romerske Digtere Horaz og Ovid.) Men — »Confessions« vilde jeg vel aldrig skrive; dog er jeg af en alt for historisk Natur til at bringe vitterlig »Dichtung« ind iblandt mine Livsminders »Wahrheit«. Men her støder man ikke blot paa det betydningsfulde Spørgsmaal af Pilatus (en rigtig romersk Politiker) »Hvad er Sandhed?« — I en Selvbiographie eller Bidrag dertil maa man ogsaa idelig spørge: Hvor er Sandheden? —

Af saadanne Bidrag har jeg virkelig nu og da begyndt paa enkelte f. Ex. netop ab ovo — paa min Barndom — en anden Gang paa »die Zeit der ersten Liebe«, som ikke var eller blev »die goldne Zeit« (erindrer Du Oehlschlägers tyske Digt s. 180 »der irrende Ritter«? — jeg troer, det hedder saaledes — fuldt af prosaisk Islæt i det nogenlunde poetisk opslaaede Rendegarn). Engang ogsaa begyndte jeg *) — med en lang Indledning, der gik ud fra min Hiemkomst fra den svenske Reise 1812 — at ville beskrive Oprindelsen til min Connexion med Fru Rahbek og Bakkehuset. I det mindste var det min Idee, at fortælle mit 1ste Besøg der (jeg troer det var i Decbr. 1812) og hvorledes vor Brevveksling begyndte. (Det 1ste Brev til hende blev skrevet paa Christianshavn under en stærk Catharrfeber i Foraaret 1813). Jeg tænkte paa at slutte dertil en Charakteristik af Fru Rahbek og maaskee lade dette Fragment trykke (med det 1ste af mine omtrent 150 Breve — foruden at dog endel vare forsvundne) — og med nogle faa af hendes, som jeg troer ere endnu flere — og 9/10 i det mindste af denne Correspondance (som skal bevares forseglet) tilhører Aarene 1813 og 1814. — Men det sidstnævnte Duodez-Foretagende kommer vel ligesaa lidt videre end til Ideen og den virkelig begyndte Indledning, som Folianten, eller den hele Biographie. —

Hvorledes det endvidere staaer sig med din »Længsel« efter en Portraitering, kan Du bedst erfare af følgende Begivenhed. Din Moder og jeg vare i Dag 8te Dage tilsagte til Thee hos Enkedronningen. Efterat Alt var løbet nogenlunde vel af, og den sidste Act, Salaten og Kagen, hos mig som Tilskuer, var ude, falder det ulykkeligviis Fru Jerichau ind at bringe hendes fixe Idee, at ville male mig, for Dronningen, der kommer lige hen til mig, i det jeg stod og talte med Fru Rosenørn, og forebringer Fru Jerichaus Ønske, understøttet tilsidst ved de Ord: »Men maa jeg nu Selv bede Dem derom!« Du kan let tænke dig, hvor piinlig og ubehagelig denne Situation var mig. Det eneste, jeg siden gottede mig over, var at jeg hørte af din Moder, at Frøken Rosen havde sagt, da Fru Jerichau begyndte at tale derom, »at hun var vis paa, hun skulde nok overtale mig«. Men da hun nu var Vidne til, hvor ynkeligt jeg snoede mig fra Dronningens saa at sige uovervindelige Magt, blev hun som en General, der commanderer Reserven, tilbage til Valpladsen. Upaatvivlelig vilde Du have fulgt hendes Exempel, om Du havde været tilstede. — I øvrigt var denne Aften, fra 9—11, meget

behagelig. Andre end Prof. Jerichau og hans Kone var ikke tilstede. s. 181 Dronningen er, som Du jo selv har erfaret, ved saadanne Leiligheder og altid naturlig, elskværdig, venlig og godmodig i en Grad, hvori hun overgaaer og fordunkler de fleste private Damer, jeg kiender. — —

Da jeg i Løverdags Morges havde besøgt Carl Moltke, og fra Strandstrædet vilde skride over til Torvet forbi en svær Vognmandsvogn, der kom fra Nyhavn, faldt jeg i et Slædespor lige foran Vognen og Heste. Lykkeligviis kunde Karlen endnu dreie af til Høire, Hestene gik mig forbi, endnu liggende, paa $\frac{1}{2}$ Alens Afstand. Jeg kunde ikke reise mig selv (en anden Karl hialp mig op) og fik et svært Stød paa Siden af mit daarlige Knæ — som det jo gjerne gaaer. Med megen Besvær gik jeg hjem og gaaer endnu i Dag som reen Invalid. — — Din Meddelelse om min Læsebog var mig behagelig, om det dermed kan blive til noget i Holsten. — I Morgen, den 27de Februar er den skiebnerige Dag, da Rigsretsdommen i »le procès-monstre« skal falde; og i Gaar var den Dag, da Fredscongressen i Paris skulde aabnes. Hvilke Tider og Begivenheder opleve vi! Din Moder er vel og hilser hierteligst ved din tro hengivne Fader.

C. M.